

Hồi 24

Bệnh Hiệp

T rầm Khuê kinh hãi nhìn vào gương mặt vàng bủng của nhân vật mới xuất hiện:

- Tôn giá chế ngự Hoàng Vị Thanh phải chăng muốn thay thế y giờ trò với tiểu nữ và Thượng Quan...

Nhân vật nọ chột quắc mắt nhìn nàng:

- Câm ngay! Chỉ cần ngươi có thêm một lời nào nữa tỏ ra hồ đồ và hỗn xược thì Bệnh Hiệp này có thừa tư cách để thay mặt trưởng bối giáo huấn ngươi đấy! Hừ!

Đến lượt Thượng Quan Phụng kêu kinh nghi:

- Tôn giá từng tỏ ý đối đầu với các danh môn chánh phái, tức là đồng bọn với Cửu Khúc Cung, vì ý gì tôn giá ra tay chế ngự Hoàng Vị Thanh?

Bệnh Hiệp bĩu môi nhìn Thượng Quan Phụng:

- Nha đầu ngươi chỉ là hạng ếch nằm đáy giếng, biết gì về hành động của ta mà hỏi với ý bình phẩm? Ngươi cứ hỏi phụ thân ngươi thì biết!

Thượng Quan Phụng thất kinh:

- Gia phụ? Hoá ra tôn giá đã đến đây từ lâu? Tôn giá đã làm gì gia phụ? Nếu gia phụ có mệnh hệ gì...

Chợt có tiếng Thượng Quan Sơn yếu ớt vang lên:

- Không được hồ đồ, Phụng nhi!

Thoáng nhìn thấy Thượng Quan Sơn chậm chân lê bước tiến đến, Thượng Quan Phụng chưa kịp kêu thì nghe thanh âm khào khào của người không thể nào kêu nhưng vẫn kêu:

- Thương thế vẫn chưa bình phục, sao tiền bối lại miễn cưỡng đi lại?

Nàng quay về phía vừa phát ra tiếng kêu, thì một lần nữa nàng lại tỏ ra quá chậm miệng so với Trầm Khuê là người đang lên tiếng với tâm trạng hoài nghi tột cùng:

- Người vẫn còn đủ lực để phát thoại sao? Vậy mà ta cứ nghĩ người đã hôn mê mới phải!

Bệnh Hiệp cũng kinh ngạc không kém:

- Tiểu tử người đã không mất mạng quả là may. Nhưng với nội thương như người mà còn lên tiếng nói được, quả là điều kỳ lạ!

Tiêu Đạt đã ngồi dậy, dù chậm nhưng vẫn gắng gượng đứng lên:

- Nào phải tại hạ bị thương lần này là lần đầu? Vả lại, dù có lạ vẫn không thấm gì so với hành vi quá ư kỳ lạ của tôn giá? Phải chăng chính tôn giá vừa giải khai hôn huyết cho Thượng Quan tiền bối?

Thượng Quan Sơn đến đã gần, tiếng phát thoại nghe rõ hơn:

- Bệnh Hiệp đến đã định phục dược giải cứu lão phu. Chỉ tiếc hảo ý của Bệnh Hiệp vẫn tỏ ra quá chậm so với người nào trước đó đã điều trị cho lão phu!

Thượng Quan Phụng hớn hở vì cùng một lúc có đến hai điều đáng mừng. Nàng bảo:

- Chính là Hà Thiên Tuyền đệ đã điều trị cho phụ thân. Hà nhi còn mừng hơn khi thấy Thiên Tuyền đệ dù bị ác tặc Hoàng Vị Thanh quật cho một chưởng cật lực nhưng vẫn tỏ ra bình ổn!

Bệnh Hiệp nheo mắt nhìn Tiêu Đạt:

- Hà Thiên Tuyền là người?

Tiêu Đạt chột dạ:

- Sao tôn giá kinh ngạc?

Bệnh Hiệp cười khoả lấp:

- Ô không! Chỉ vì ta từng nghe nhiều về tính danh này, nhưng đến hôm nay mới biết người, chính là người có tính danh như thế!

Tiêu Đạt chậm rãi tiến về phía Trầm Khuê:

Hoài nghi, Bệnh Hiệp vội hỏi:

- Người định làm gì? Vì nếu cần giải huyết cho nha đầu họ Trầm, ta sẽ thực hiện thay, để người khỏi phải phí lực trong lúc thương thế chưa hoàn toàn hồi phục!

Tiêu Đạt vẫn thản nhiên giải khai huyết đạo cho Trầm Khuê. Sau đó vừa nhìn Bệnh Hiệp, Tiêu Đạt vừa hỏi:

- Chủ ý thật sự của tôn giá là thế nào? Sao trước kia tôn giá ngoài mặt thì hành hạ nàng, nhưng lại ngấm ngấm giúp nàng có thêm khoảng mười năm công phu tu vi?

Trầm Khuê kinh hãi:

- Có chuyện đó thật sao, Hà đệ? Tại sao Bệnh Hiệp lại trút chân nguyên cho ta?

Tiêu Đạt hất hàm:

- Điều đó tử nên hỏi Bệnh Hiệp thì hơn!

Bệnh Hiệp thoáng lạng người. Nhưng sau đó vì kịp trấn định nên Bệnh Hiệp cười nhẹ:

- Phát hiện ra những hành sự ngấm ngấm của ta đủ chứng tỏ tiểu tử ngươi không phải tầm thường. Nhưng ngươi có biết chính vì thái độ tỏ ra cái gì cũng biết của ngươi mà suýt nữa ta mang hoạ không?

Tiêu Đạt nghi hoặc:

- Tại hạ gây hoạ gì cho tôn giá?

Bệnh Hiệp đưa tay chỉ Trầm Khuê:

- Có người nhờ ta trao truyền cho nha đầu kia một ít chân nguyên và điều đó đã xảy ra đúng như ngươi đã dự đoán! Tuy nhiên...

Trầm Khuê chợt kêu lên xen vào:

- Chậm đã! Là ai nhờ tôn giá?

Bệnh Hiệp đáp mập mờ:

- Là một nhân vật không xa lạ gì với ngươi.

Nàng hoang mang:

- Là ai kia? Ngoài gia phụ và gia huynh, chỉ tiếc cả hai đã uống mạng, làm gì còn có ai vừa không xa lạ với tiểu nữ vừa sẵn sàng truyền cho tiểu nữ một số chân nguyên quan trọng? Phải chăng là?

Bệnh Hiệp giật thót mình như lo ngại:

- Là ai?

Nàng lẩm bẩm:

- Không lẽ là Tả bá bá? Tả Hải Đường đã lộ rõ là người cùng phe với Cửu Khúc Cung, đâu có lý nào Tả bá bá lại có hành vi ngược lại với Tả Hải Đường vốn là cốt nhục?

Bệnh Hiệp mỉm cười:

- Ta chỉ nhận chịu sự uỷ thác là thay người truyền lỵc, còn người đó là ai, tại sao làm như vậy thì xin thứ cho ta không thể nói.

Để chấm dứt câu chuyện này, Bệnh Hiệp quay qua Tiêu Đạt:

- Khám phá ra điều bí ẩn này, chúng tở bản lãnh của người thật sự cao minh. Nhưng tại sao người không có bản lãnh giữ kín chuyện này và nếu muốn thì cứ ngấm ngấm dò xét ta? Cứ gì phải oang oang nói rõ những nghi ngờ cho quá nhiều người biết? Thứ hỏi nhớ Cửu Khúc Cung vì thế biết rõ sự tình, ta làm sao toàn mạng đây?

Tiêu Đạt ngỡ ngàng:

- Hoá ra tôn giá đã tiềm phục vào Cửu Khúc Cung là để...

Bệnh Hiệp xua tay ngăn lại, mắt liếc nhìn Hoàng Vị Thanh tuy bị chế ngự huyết đạo, nhưng vẫn còn tỉnh táo để lắng nghe. Bệnh Hiệp bảo:

- Vẫn chưa hết! Nếu Bệnh Hiệp ta đã có ẩn ý riêng thì Văn Hiệp có lẽ cũng vậy! Người nghi ngờ thì cứ ngấm ngấm dò xét, đâu cần phải đụng ai cũng bộc lộ sự nghi ngờ chỉ là của riêng người?

Tiêu Đạt lại một phen nữa ngỡ ngàng:

- Tôn giá nói giữa tôn giá và Văn Hiệp...

Bệnh Hiệp lắc đầu:

- Y là y, ta là ta. Mỗi người một chí hướng, vị tất đã giống nhau! Ta chỉ muốn khuyên người đừng vì quá nghi ngờ mà chối bỏ những thiện ý của người. Như Văn Hiệp chẳng hạn, ta tuy cũng có chút nghi ngờ về y, nhưng đâu có phủ nhận y từng chống lại Cửu Khúc Cung nham hiểm?

Tiêu Đạt bần thần, chợt gật đầu:

- Lời khuyên của tôn giá, tại hạ xin ghi nhận!

Bệnh Hiệp gật đầu:

- Biết ghi nhận thế là tốt! Còn một chuyện này nữa!

Tiêu Đạt đã thật sự ngưỡng mộ Bệnh Hiệp nên lễ mạo cúi chào:

- Tôn giá chỉ giáo:

- Như người có quen biết một nhân vật có bối phận khá cao ở Hoàng Y Giáo?

Tiêu Đạt thừa nhận:

- Đó là...

- Đủ rồi! Người không cần phải hài danh tánh của nhân vật đó ra! Vậy là người cũng có thiện ý với Hoàng Y Giáo?

Tiêu Đạt hoang mang:

- Vì theo nhân vật đó giải thích...

- Trăm nghe không bằng một thấy. Người hãy ghi nhớ thêm lời khuyên của ta: Nghe không bằng nhìn, nhìn không bằng quan sát để nhận định chuẩn xác. Vì nhân vật đó theo ta biết cũng đã lâu xa lìa Hoàng Y Giáo, giải thích của nhân vật đó nếu đúng thì chỉ đúng vào thời điểm mà nhân vật nọ vẫn còn tại giáo, vị tất đã đúng với bất kỳ thời điểm nào như người đang ngộ nhận!

Tiêu Đạt giật mình:

- Tôn giá muốn bảo nội tình của Hoàng Y Giáo lúc này so với trước kia không phải lúc nào cũng nhất nhất như nhau?

Bệnh Hiệp mỉm cười:

- Ta không khẳng định như vậy. Nhưng phòng người còn hơn là không phòng! Ta thấy người vẫn hay nghi ngờ bất kỳ ai và bất kỳ sự kiện nào mà người cho là khả nghi. Tốt, cứ cẩn tắc thì vô ưu. Nhưng đừng quên, nghi thì nghi, đừng vội để quyết bất kỳ việc gì nếu chưa có bằng chứng xác đáng! Thế nào?

Tiêu Đạt thi lễ:

- Đa tạ lời chỉ giáo của tôn giáo! Tại hạ tự biết phải hành động như thế nào!

Bệnh Hiệp gật đầu nhưng chột hỏi:

- Nếu lúc này ta nghe không lầm thì Văn Hiệp có lưu tự bảo bọn người phải ở đây chờ y?

Đoán biết Bệnh Hiệp đã xuất hiện từ lúc đầu, Tiêu Đạt đành thú nhận:

- Chỉ ít là mười ngày. Đó là những gì tại hạ biết.

- Tốt! Và y còn dặn người dường như là hai việc?

Tiêu Đạt lúng túng, chối:

- Chỉ có một thôi, đó là xem qua công phu Dao Quang:

Bệnh Hiệp cười kỳ lạ:

- Ừ, một thì một. Và ta nghĩ ngươi nên tuân theo sự sắp đặt của y. Mọi sắp đặt, ngươi rõ chưa?

Rồi không chờ xem phản ứng của Tiêu Đạt, Bệnh Hiệp bỗng quay qua Thượng Quan Sơn:

- Môn chủ đã nghĩ kỹ về đề xuất của tại hạ chưa? Ý Môn chủ thế nào?

Thượng Quan Sơn thở dài:

- Lắng nghe này giờ những gì Bệnh Hiệp nói, mỗ cũng đoán hiểu phần nào sự thật! Được! Đi thì đi! Không lẽ mỗ nhìn lầm về một người đến hai lần?

Thượng Quan Phụng thất kinh:

- Phụ thân định đi đâu? Thương thế của phụ thân...

Bệnh Hiệp bật cười:

- Lệnh tôn đã tự quyết định, nha đầu ngươi lo gì chứ?

Thượng Quan Sơn gạt đầu, tán đồng câu nói của Bệnh Hiệp:

- Không sai! Phụng nhi chớ quá lo cho phụ thân! Không lẽ phụ thân đã quá già, không thể tự quyết định mọi việc sao?

Thượng Quan Phụng phụng phịu:

- Nhưng hài nhi chỉ muốn biết phụ thân sắp đi về đâu?

Thượng Quan Sơn trợn mắt:

- Ngươi vẫn còn là một trẻ con, biết gì chuyện đại sự mà xen vào?

Không ngờ Thượng Quan Sơn lại nhẫn tâm như vậy, Tiêu Đạt lên tiếng:

- Lệnh ái chỉ lo cho tiền bối thôi, nhất là thương thế của tiền bối hiện giờ...

Thượng Quan Sơn mắng luôn Tiêu Đạt:

- Cả ngươi nữa cũng vậy, Phụng nhi là cốt nhục duy nhất của nhà Thượng Quan ta, cũng là báu vật của Thượng Quan Sơn này. Nay ta giao phó cho ngươi, nếu ngươi không đối xử tử tế thì sau này đừng nhìn mặt ta. Hừ!

Đoạn quay qua Bệnh Hiệp, Thượng Quan Sơn bảo:

- Chúng ta đi được rồi, và có lẽ phải phiền Bệnh Hiệp giúp mỗ cùng đi vậy!

Bệnh Hiệp đáp ứng:

- Tại hạ cũng đã nghĩ như thế. Chỉ phiền là cần phải mang gã họ Hoàng này theo. Tuy nhiên bấy nhiêu đó đâu đủ gây khó khăn cho tại hạ? Nào!

Một tay nhắc Hoàng Vị Thanh lên, tay còn lại thì đỡ lấy người Thượng Quan Sơn. Bệnh Hiệp cứ thế mà lao ra khỏi vòng tường chắn khá cao của ngôi trang viện.

Nhìn theo, Tiêu Đạt chột cau mặt:

- Quả là một nhân vật khó lường, cả về hành vi lẫn thân thủ dường như đều kỳ bí và cao minh hơn hẳn Văn Hiệp.

Trầm Khuê vừa tiến đến gần Tiêu Đạt vừa hỏi:

- Theo ta, chính người mới có hành vi và thân thủ đều kỳ bí. Thương tích của người thế nào rồi?

Tiêu Đạt quay đầu lại và lập tức chạm phải ánh mắt thật sự quan tâm của Trầm Khuê. Tiêu Đạt đáp nhẹ:

- Đa tạ tử quan tâm. Công phu của đệ rồi sẽ tự hồi phục, cũng như thương tích vậy! Có lo chẳng là nên lo cho Thượng Quan tử. Bởi...

Vờ quay đi nơi khác do khuôn mặt trước sau gì cũng bùng đỏ, Trầm Khuê nhìn Thượng Quan Phụng:

- Đương nhiên ta phải lo cho Phụng tử rồi. Còn người, đừng ngộ nhận Ngọc Nữ Tâm Dao này quan tâm đến người!

Thừa biết nàng chỉ vờ nói như thế, Tiêu Đạt cũng vờ thờ dài:

- Nếu biết trước chỉ có Phụng tử quan tâm đến đệ, lúc này đệ đâu cần vì Trầm tử mà phải vờ gắng gượng như không hề hấn gì để đối thoại với Bệnh Hiệp?

Trầm Khuê bĩu môi:

- Người muốn đối thoại thì cứ đối thoại, sao lại bảo là vì ta?

Tiêu Đạt lại thờ ra:

- Không vì tử thì đệ vì ai? Chính vì tử nên đệ mới phải cố dò xét, xem vì nguyên nhân nào mà Bệnh Hiệp truyền công lực cho tử. Và chỉ cần Bệnh Hiệp không giải thích cho minh bạch, nhất định đệ phải nghĩ việc truyền lực đó là có ác ý chứ không hề là thiện ý. Chưa hết đâu, một khi đó là ác ý, có lẽ đệ phải phí nhiều chân nguyên và tâm lực để giúp tử hoá giải

toàn bộ số chân nguyên mà Bệnh Hiệp đã dốc vào! Cũng may sự thể lại xảy ra không như đề lo sợ!

Trầm Khuê tin thật, vội quay lại nhìn Tiêu Đạt:

- Hoá ra đề làm thế là vì ta thật sao?

Thượng Quan Phụng chột kêu lên:

- Trầm muội chớ vội tin y, làm gì có ai truyền nội lực vào với mưu đồ làm hại? Muội chớ để y lừa!

Thấy Trầm Khuê sa sầm nét mặt và sắp sửa phát tác đến nơi. Tiêu Đạt vội trừng mắt nhìn Thượng Quan Phụng:

- Tỷ không tin ta chứ gì? Được, với thương thế của tỷ hiện giờ đương nhiên không thể mau chóng hồi phục nếu không được đề dùng chân nguyên giúp tỷ ổn định kinh mạch. Tỷ nghĩ đi, giả như lúc truyền, nếu đề cố tình vận dụng làm cho kinh mạch của tỷ bị sai lệch một vài bộ vị, đó là ác ý hay thiện ý?

Thượng Quan Phụng lắc đầu:

- Ta cũng đâu cần người truyền lực mà lo người hãm hại?

Trầm Khuê thì lầm bầm:

- Nói như thế cũng đúng. Lúc đó ta hầu như cũng mê lịm, nếu thật sự muốn hại ta quả là việc dễ như trở bàn tay!

Nghe được, Thượng Quan Phụng nhăn mặt:

- Muội đừng quá cả tin như thế. Y chỉ vờ gạt muội để cố tình nhắc đến việc truyền lực thôi. Y không phải là hạng đúng đắn như muội nghĩ đâu!

Trầm Khuê ngơ ngác hỏi lại:

- Sao y lại muốn nhắc đến việc truyền lực? Có gì không tốt trong chuyện này sao?

Thượng Quan Phụng giẫm chân thành thật:

- Muội còn hỏi nữa ư? Thì y muốn nhắc cho muội nhớ là y đã truyền lực cho muội theo cách nào, và đó chẳng phải là tà ý xấu xa của y sao?

Trầm Khuê vẫn thản nhiên:

- Tỷ muốn nói y đã truyền lực cho muội bằng cách chạm vào huyết Thận Du?

Về thân nhiên của Trầm Khuê làm cho Thượng Quan Phụng nghi ngờ. Nàng cảnh giác và đáp:

- Không sai! Ý của y đã rõ mười mươi là như vậy. Mọi đừng nói với ta rằng cách đó là cách bình thường nha!

Trầm Khuê cứ thân nhiên như không:

- Dù không là cách bình thường, nhưng không phải như tử từng khuyên can và an ủi mọi đó sao, rằng đó là cách chi trì sinh mạng mọi, rằng y làm thế là bất đắc dĩ, rằng chính y đã nói cứu nhân như cứu hoả nên không thể câu nệ tiểu tiết? Mọi làm sao quên những lời đầy tính thuyết phục của tử?

Thượng Quan Phụng cảnh giác nhiều hơn:

- Tự dung sao mọi bỗng nhắc đến những lời này? Có phải mọi muốn...

Trầm Khuê quay qua nhìn Tiêu Đạt:

- Đệ vừa nói thế nào đệ cũng phải truyền lực cho Phụng tử?

Chợt hiểu, Thượng Quan Phụng quay người bỏ chạy:

- Không cần, ta đã bảo là không cần! Mọi đừng để y truyền lực cho ta!

"Vút!"

Trầm Khuê đã lao đến giữ Thượng Quan Phụng lại:

- Với thương thế của tử không thể không truyền lực, vả lại...

Nàng thì thào điều gì đó vào tai Thượng Quan Phụng khiến Thượng Quan Phụng vừa giãy nảy vừa kêu ré lên:

- Ta không chịu đâu! Mọi đừng hại ta như vậy chứ? Hãy buông tha cho ta đi nào!

Trầm Khuê vẫn giữ chặt Thượng Quan Phụng, miệng thì gọi Tiêu Đạt:

- Kia, đệ hãy mau đến giúp ta một tay nào! Phụng tử nhất định không chịu cho đệ truyền lực, chúng ta phải bắt buộc Phụng tử thôi nếu muốn giúp tử ấy mau khỏi phục! Đi nào!

Tuy hiểu rõ ý định của Trầm Khuê, biết nàng chỉ muốn cho Thượng Quan Phụng cùng chịu chung một cảnh ngộ như nàng từng chịu nghĩa là để Tiêu Đạt sờ chạm vào huyết Thận Du khi truyền lực, nhưng Tiêu Đạt nào dám dựa vào đó để làm khó Thượng Quan Phụng! Tiêu Đạt chỉ đứng yên mỉm cười:

- Đệ biết tũ muốn thế nào rồi! Nhưng không cần như thế đâu, Trầm tũ! Vì giữa Phụng tũ và đệ đâu còn gì là phân biệt nữa? Giả dụ như...

Thượng Quan Phụng vội kêu lên:

- Không được nói! Ta cấm người không được nói! Bằng không, u... u...

Bị Trầm Khuê bịt kín miệng, tiếng Thượng Quan Phụng chỉ còn là những tiếng u u.

Vừa bịt miệng Thượng Quan Phụng, Trầm Khuê vừa bảo Tiêu Đạt:

- Giả dụ như thế nào, đệ mau nói đi! Nếu không, ta sẽ giận đấy!

Tiêu Đạt bối rối:

- Nhưng nếu đệ nói, Phụng tũ... Phụng tũ sẽ giận đệ!

Trầm Khuê gằn giọng:

- Phụng tũ giận vẫn không bằng ta giận đệ! Nào, nói đi!

Thấy ánh mắt rõ ràng là van xin của Thượng Quan Phụng đang xạ nhìn, Tiêu Đạt thật sự không nỡ! Chợt hít vào một hơi thật dài, Tiêu Đạt bảo:

- Trầm tũ! Đệ sẽ không nói đâu. Tuy nhiên, để bù lại, đệ sẽ kể cho tũ biết chuyện này, hay hơn chuyện kia nhiều!

Bị đánh động vào trí tò mò vốn thường có ở nữ nhân, Trầm Khuê liền thúc giục:

- Là chuyện gì, đệ nói mau đi!

Tiêu Đạt mỉm cười:

- Là chuyện liên quan đến thân thế của đệ! Nhưng trước hết tũ cứ buông tha Phụng tũ đã. Chờ khi đệ giúp Phụng tũ hoàn toàn hồi phục đệ sẽ nói cho nghe!

Chuyện có liên quan đến thân thế của Tiêu Đạt đương nhiên cả hai nàng đều muốn nghe! Vì thế, Trầm Khuê liền buông Thượng Quan Phụng ra.

Được dịp để phục thù, Thượng Quan Phụng liền chộp vào tay Trầm Khuê và đưa lên miệng!

Trầm Khuê hốt hoảng vội giật mạnh tay về làm cho Thượng Quan Phụng phải ngã theo!

Thất kinh, Tiêu Đạt lao tới và giữ lại. Nhân đó, Tiêu Đạt vội nhắc nàng lên, ôm vào lòng và bảo Trầm Khuê:

- Chúng ta đừng đùa nhau nữa! Hãy mau vào trong để đệ giúp Phụng tũ trị thương!

Lại lâm vào tình cảnh này, cho dù là bất đắc dĩ nhưng Thượng Quan Phụng vẫn cứ đỏ mặt!

Chợt hiểu, Trầm Khuê vừa chạy theo Tiêu Đạt vừa trêu Thượng Quan Phụng:

- Mọii đoán biết chuyện kia là chuyện gì rồi! Có phải tỷ vẫn từng để y bông như thế này và không phải chỉ một lần?

Thượng Quan Phụng quá thẹn, chỉ còn biết nhắm chặt mắt, vờ như hôn mê.

oOo

Chờ nghe xong câu chuyện của Tiêu Đạt, cả hai nàng vì quá kinh ngạc nên cứ luân phiên lục vấn và tra gạn Tiêu Đạt.

Trầm Khuê hỏi trước:

- Chính đệ là gã xa phu kỳ bí từng bị bọn ta ngăn chặn do phát hiện đó là cỗ xe xa mã của bốn tiêu cục Uy Phong!

Tiêu Đạt thừa nhận:

- Là đệ! Đệ định đưa xe đến trả cho Trầm tỷ, sẵn đó cho Trầm tỷ biết rõ việc đã xảy ra cho lệnh tôn!

Trầm Khuê thù người:

- Tuy gia phụ ngộ thảm cảnh nhưng trước đó đã tỏ ra tin đệ. Sao lúc vừa gặp ta, đệ không giải thích luôn?

Tiêu Đạt nghiêm giọng:

- Thứ nhất, nhị tỷ nào cho đệ cơ hội! Thứ hai, cho dù có đệ cũng không thể nói. Vì đệ nào ngờ cùng với đệ đi đến Giang Nam lại có quá nhiều người như vậy? Tai vách mạnh rừng, nhất là bọn Cửu Khúc Cung càng lúc càng lộ rõ dã tâm, đệ thật sự không tiện nói!

Thượng Quan Phụng lên tiếng:

- Chuyện của Cửu Khúc Cung giờ đã rõ rồi, lúc đó đệ không nói cũng phải! Bây giờ là đến những chuyện liên quan đến đệ đây. Hãy nói mau, có phải đệ vì nhờ hấp thụ lửa chân hoả tam mọii và độc huyết của Độc Giác Ly Hoả nên tình cờ có tấm thân sinh cơ bất diệt?

Tiêu Đạt gật đầu:

- Điều đó quả khó ngờ phải không? Nhưng chỉ có như thế đệ mới mau tự phục nguyên như nhị vị tử tử từng mục kích.

Thượng Quan Phụng vẫn nghi hoặc:

- Chuyện tự phục nguyên thì trước sau chính mắt ta đã nhìn thấy ít nhất ba lần. Nhưng lạ ở chỗ là đệ từ đâu có được nguồn chân nguyên hầu như vô tận để khi thì truyền lực cho ta khi thì truyền lực cho Trầm muội? Không lẽ sinh cơ bất diệt thì chân khí cũng tái sinh liên miên bất đoạn?

Tiêu Đạt chột hạ thấp giọng:

- Tử hỏi đúng rồi. Đó là điều kỳ lạ mà chính bản thân đệ cũng chưa thể hiểu. Nhị vị tử tử biết không, cứ mỗi lần đệ bị đối phương đả thương, việc tự phục nguyên thì bảo là do sinh cơ bất diệt, nhưng lạ nhất là nội lực của đệ lại vì thế mà tăng lên một tầng. Cứ như vừa rồi chẳng hạn đệ tuy bị Hoàng Vị Thanh bất ngờ tung kinh hạ thủ, nhưng nhờ đó nội nguyên của đệ được tăng thêm khoảng năm năm công phu tu vi, cũng là số chân lực mà đệ vừa truyền cho Phụng tử!

Cả hai nàng càng nghe càng ngỡ ngàng! Đến nỗi khi hỏi lại, nếu không nàng này thì nàng kia chỉ dám hỏi thì thào:

- Có chuyện này thật sao?

- Vậy nội lực của Tiêu đệ lúc này gồm cả thầy là bao nhiêu năm công phu tu vi?

Tiêu Đạt cũng thì thào, cho dù tất cả đều biết ở ngôi trang viện này rất kín đáo và an toàn:

- Đệ đã bảo đừng gọi rõ tính danh của đệ! Còn về nội lực ư? Đã xấp xỉ một giáp tứ công lực rồi!

- Một giáp tứ?

- Chao ôi! Vậy đệ đệ của ta đã là thiên hạ đệ nhất nhân rồi?

Tiêu Đạt vẫn tiếp tục thì thào:

- Nếu vậy thì chưa đâu! Đệ e rằng thiên hạ đệ nhất nhân phải là nhân vật khác!

- Là ai?

- Cung chủ Cửu Khúc Cung!

Thượng Quan Phụng kêu khẽ:

- Không đúng! Chẳng phải đã có lần chính đệ đả bại mụ Cung chủ đó sao? Rõ ràng mụ không thể so với đệ!

Tiêu Đạt lắc đầu:

- Mụ chưa phải là Cung chủ thật! Mà chỉ là nhân vật thế danh thôi!

Trầm Khuê nghi ngại:

- Nếu không phải mụ thì là ai, ai là Cung chủ? Vì từ thuở nào đến giờ có ai lại không biết Cung chủ Cửu Khúc Cung vốn là nữ nhân?

Tiêu Đạt bảo:

- Tuy là vậy nhưng từ lâu rồi đệ luôn có cảm nhận Cung chủ Cửu Khúc Cung phải là nam nhân, một nam nhân cải dạng nữ nhân để che giấu thân phận và lai lịch thật!

Trầm Khuê giật mình:

- Chính là nhân vật đệ từng đề quyết là phản đồ của Hoàng Y Giáo là Cổ Vấn Thiên?

- Không sai! Cổ Vấn Thiên phản giáo vào Trung Nguyên và lập Cửu Khúc Cung để mưu đồ báo phục! Chuyện đã xảy ra từ hai mươi năm nên khó có ai ngờ vị Cung chủ đó là nam cải dạng nữ!

- Vậy mụ yêu bà kia thì sao, nếu không là Cung chủ thì mụ thật sự có thân phận gì ở Cửu Khúc Cung?

Tiêu Đạt giải thích:

- Như câu chuyện kể của Hồi Phong Đại Pháp Vương lão bà bà thì mụ đó phải là nhân vật già nhân ngãi non phu thê của Cổ Vấn Thiên. Mụ này cũng bỏ vào Trung Nguyên có lẽ được Cổ Vấn Thiên lúc này lợi dụng, dùng làm bình phong che mắt mọi người.

- Dùng làm bình phong? Ý đệ muốn nói lão họ Cổ lúc này đang tham thiên khổ luyện một loại công phu gọi là Hoàng Diệp Tam Bối?

Tiêu Đạt thở ra ngao ngán:

- Nếu đúng như những gì lão bà bà Hồi Phong Đại Pháp Vương cho biết, thì đệ e đó chính là sự thật! Vậy nhị tỷ tỷ cứ thử nghĩ, một nhân vật có tâm cơ như họ Cổ, đã âm thầm tìm hiểu và đắc thủ Hoàng Diệp Linh Địa Thảo để luyện thành Hoàng Diệp Tam Bối công phu, chẳng phải đó là nhân vật đệ nhất nhân sao?

Trầm Khuê chợt thì thào:

- Vậy thì dễ thôi! Sau này đệ cứ tìm cao thủ mà cho họ tha hồ quật kinh vào, để cứ mỗi lần tự phục nguyên là tăng thêm một tầng công phu. Đến lúc đó lo gì họ Cố?

Tiêu Đạt nhăn mặt:

- Đệ làm sao dám mạo hiểm như tỷ bảo? Nhớ nội nguyên vì lẽ nào đó không những không tăng lên mà còn tự tan biến đi như lúc xuất hiện thì sao?

Thượng Quan Phụng bảo:

- Nếu muốn như vậy, trước hết cần phải tìm hiểu cho thật minh bạch về nguyên uỷ của việc đột ngột tăng tiến này! Chỉ khi hiểu rõ chúng ta mới dựa vào đó mà làm cho nội lực chỉ có thể tăng chứ không thể tan biến!

Tiêu Đạt thở dài:

- Đệ đã nghiên ngẫm mãi và tìm hiểu đủ mọi phương diện rồi, nhưng kết quả vẫn vô vọng!

Trầm Khuê thật sự quan tâm:

- Thì cứ nghiên ngẫm thêm một lần nữa cũng đâu có thừa? Trước hết hãy nói về tâm pháp luyện công của đệ...

Tiêu Đạt xua tay:

- Khỏi phải quan tâm đến tâm pháp nội công. Bối đệ vẫn luyện theo tâm pháp do đích thân gia phụ truyền thụ. Nghĩa là...

Thượng Quan Phụng gật gù:

- Rõ rồi. Vì nếu là do tâm pháp thì lệnh tôn đương nhiên đã từ lâu cũng có mức nội lực kinh nhân. Vậy nguyên nhân có thể là do kiểm quyết Thiên Tuyền...

Nói đến đây nàng ngật ngừng, rồi chính nàng tự phản bác khi thấy Tiêu Đạt nhìn nàng như bảo nàng đang có ý nghĩ kỳ quặc:

- Ta sai rồi. Vì ta cũng được đệ truyền thụ kiểm quyết đó, nhưng ta không hề gặp tình trạng nội lực tăng tiến như đệ!

Trầm Khuê phân vân:

- Vậy thì chỉ còn lại chương pháp Khai Dương?

Tiêu Đạt cười nhẹ:

- Trầm tử đã nghe Phụng tử nói về tuyệt kỹ Khai Dương chứ gì? Đệ đoán biết như vậy khi ở Ngoạ Lộng Cương, tử có ý ám chỉ đã biết ai là người am hiểu Khai Dương công phu! Nhưng không hề gì, đệ cũng có ý định cùng nhị vị tử tử nhờ công phu Khai Dương để thử luyện tuyệt kỹ Dao Quang cũng do Thất Tinh lão lưu lại!

Trầm Khuê thoáng thẹn:

- Ta đề cập đến không phải để mong được đệ truyền thụ. Ta chỉ muốn giúp đệ tìm hiểu về nguyên nhân khiến đệ tự tinh tiến nội lực thôi!

Tiêu Đạt lắc đầu:

- Đệ cũng hiểu như thế nên mới nói là sẽ cùng nhị vị tử tử thử luyện. Vì đệ không tin chỉ với một tuyệt kỹ Khai Dương lại có thể giúp đệ tự tinh tiến nội lực không ngừng!

- Nghĩa là không phải?

Tiêu Đạt đáp:

- Đương nhiên không phải. Kể cả tuyệt kỹ Thiên Quyền cũng vậy. Bằng không, có lẽ Tào Hữu Nhận cũng đạt mức nội lực ngày một tinh tiến.

Thượng Quan Phụng như sự nhớ:

- Tuyệt kỹ Thiên Quyền phải là tuyệt kỹ được lão bà Hồi Phong Đại Pháp Vương trao lại? Có khi nào do nhớ sai khẩu quyết, lão bà vô tình giúp đệ bất ngờ có tình trạng hi hữu này?

Tiêu Đạt phì cười:

- Sai khẩu quyết ư? Chỉ cần sai một ít thôi là đệ ắt bị tẩu hỏa nhập ma, đâu thể mãi bình ổn như thế này?

Trầm Khuê nhìn chằm chằm Tiêu Đạt:

- Liệu đệ còn luyện loại công phu nào khác mà vẫn giấu, không cho bọn ta biết không?

Tiêu Đạt bảo:

- Nếu có thì chỉ là thứ công phu do đệ tự thức ngộ. Nhưng theo đệ...

Trầm Khuê bật reo:

- Nếu là vậy sao đệ không thử nói ra? Biết đâu đó chính là nguyên nhân mà chúng ta đang tìm?

Tiêu Đạt thổ lộ:

- Đầu tiên là do đệ lo sợ mọi người qua sử học mà nhận ra lai lịch nên đã cố biến cải kinh thân pháp Liên Hoàn Phi Nhược Thủy của Hoàng Y Giáo sang đường lối hoàn toàn khác!

Thượng Quan Phụng xoa tay:

- Phần kinh thân pháp thì khỏi phải bàn đến. Vì tự nó đâu thể giúp bản thân đệ tinh tiến nội lực? Sau đó thì sao?

Tiêu Đạt tiếp:

- Mãi sau khi bất ngờ có thêm hai tuyệt kỹ Khai Dương và Thiên Quyền đều là di học của Thất Tinh lão, đệ phải mất hơn nửa năm để nghiên ngẫm về yếu quyết so với sử học truyền gia là Bích Quang Tu La Ảnh. Kết quả là đệ thức ngộ và chế tác công phu truyền gia từ Bích Quang sang Tử Quang.

Trầm Khuê hồ nghi:

- Uy lực công phu tự thức ngộ này như thế nào?
- Không bằng tuyệt kỹ của Thất Tinh lão!
- Nhưng so với Bích Quang Tu La Ảnh?
- Có lợi hại hơn nhưng chưa thể bảo là tuyệt kỹ!

Thượng Quan Phụng lại hỏi:

- Còn gì nữa không?
- Hết!

Thượng Quan Phụng thở dài:

- Vậy thì vô lý! Đâu là nguyên nhân khiến đệ trở nên khác người?

Trầm Khuê cũng thở dài:

- Không lẽ cứ chấp nhận thực tại để sau này hễ nội lực còn là may và nếu tự mất đi thì bảo là điều tất yếu?

Không muốn nhìn hai nàng thất vọng, Tiêu Đạt chột cười:

- Thì đó vẫn là tâm trạng của đệ bấy lâu nay mà thôi. Được rồi lại mất, đâu có gì quan trọng? Có quan trọng chẳng là đệ cần phải hỏi thật kỹ Trầm tử về đao pháp Trầm gia! Kỳ thực, lệnh tôn Trầm lão Tổng tiêu đầu từ đâu mà có đao pháp lợi hại này?

Trầm Khuê sau một thoáng ngập ngừng chột thú nhận:

- Đó là gia phụ tình cờ tìm thấy ở phía hậu trang!

Tiêu Đạt lại hỏi:

- Liệu tử có biết danh xưng thật sự của đao phổ này là gì không? Vì đệ ngờ rằng, bốn chữ Vạn Thắng Uy Phong là do lệnh tôn sau này tự đặt!

Nàng hoài nghi:

- Sau đệ biết đó không phải cách gọi thật sự của đao phổ?

Tiêu Đạt thoáng giật mình:

- Nghĩa là tử biết tên gọi thật của đao phổ? Phải chăng là Ngọc Hành Tuyệt Đao?

Nàng giật mình:

- Sao đệ biết?

Tiêu Đạt tuy có hồ nghi nhưng khi nghe Trầm Khuê hỏi, lại có ngụ ý thừa nhận đó chính là Ngọc Hành Tuyệt Đao thì toàn thân chợt cảm thấy như bị choáng ngợp!

Sắc mặt của Tiêu Đạt làm cho hai nàng lo ngại.

Trầm Khuê vội hỏi:

- Đệ làm sao rồi? Đệ làm ta lo quá!

Thượng Quan Phụng cũng hỏi:

- Sao vừa biết tên gọi thật của đao phổ, đệ lại tỏ ra bần thần? Hay là nội lực của đệ đã đến lúc tự tan biến đi?

Cảm kích trước thái độ lo lắng của cả hai, Tiêu Đạt ngay khi hoàn hồn liền bảo:

- Đệ quả có điểm phúc mới được một lúc những hai mỹ nhân cùng lo lắng cho đệ! Kỳ thực, cả hai phải mừng cho đệ mới đúng!

Đang lo sợ Tiêu Đạt lại giở trò qua những lời đầy ngụ ý. Thượng Quan Phụng chỉ suýt nữa phát tác, nếu không kịp nghe thêm câu nói tiếp theo của Tiêu Đạt! Vì nghe nên nàng động tâm:

- Đệ bảo mừng là ý gì?

Chấm tay vào chén trà đặt gần đó, Tiêu Đạt phác hoạ cho hai nàng nhìn thấy đủ thất vị của thất tinh, sau đó giải thích:

- Thất tinh trận gồm bảy phương vị. Nếu ở chủ vị là Thiên Tuyền đã có kiếm pháp Thiên Tuyền trấn giữ thì ở bộ vị thứ năm là Ngọc Hành, đệ từng nghĩ ắt phải có một loại tuyệt kỹ chiếm một phạm vị tương đối rộng như Thiên Tuyền Kiếm! Có như thế đầu trận và cuối trận mới dễ dàng tiếp ứng nhau. Và qua lần nhìn thấy Trầm tử sử dụng đao pháp Vạn Thắng Uy Phong, đệ có cảm nhận những biến hoá của đao pháp như không làm cho chiêu đao tăng thêm bao nhiêu uy lực! Đệ buộc phải nghi ngờ, liệu có đúng không nếu đao pháp này chỉ có một chiêu? Và nếu là vậy, thì biết đâu đó chính là thứ chiêu đao Ngọc Hành, đang rất cần cho bộ vị thứ năm của Thất Tinh trận? Nào ngờ điều đệ nghĩ lại hoá thành sự thật!

Trầm Khuê gật gù, nhưng bảo:

- Không sai! Đó chính là Ngọc Hành Tuyệt Đao. Nhưng điều đó đâu có liên quan gì đến lời đệ vừa bảo bọn ta phải mừng cho đệ?

Tiêu Đạt liền à lên một tiếng:

- Suýt nữa đệ quên không giải thích thêm về điểm đáng mừng! Là thế này, trong công phu mà đệ tự thức ngộ, chủ yếu là dựa vào ba yếu quyết của ba loại tuyệt kỹ Thất Tinh, đệ cảm thấy vẫn còn thiếu một phần nào đó quan trọng, khiến cho đệ mỗi lần thi triển loại công phu đó thì kinh mạch nếu không bị xáo trộn thì nội lực cũng có những đợt dẫn lưu gần như ngược đường! Sau này, khi hiểu ra, phần thì đệ cố tránh sử dụng công phu đó, phần thì nuôi hy vọng sẽ bất ngờ phát hiện thêm một loại tuyệt kỹ nào đó cũng của Thất Tinh lão và có liên quan đến phần đệ còn khiêm khuyết! Vì thế nên đệ mới bảo nhị vị tử tử phải mừng cho đệ!

Trầm Khuê chột bĩu môi:

- Ý đệ muốn bảo ta truyền thụ đao pháp đó cho đệ?

Tiêu Đạt ngớ người:

- Tử không truyền sao?

Nàng gật đầu:

- Tại sao ta phải truyền, trong khi đệ chỉ truyền tuyệt kiếm cho Phụng tử? Không lẽ vì ta là người đến sau nên phải chịu thiệt?

Tiêu Đạt vỗ lẽ:

- Đệ đâu bao giờ dám nghĩ như vậy? Đệ đã tính cả rồi, với Thiên Tuyền, Khai Dương, Thiên Quyền và bây giờ là Dao Quang, Ngọc Hành, tất cả chúng ta cùng nhau luyện! Thế nào?

Phải như thế Trầm Khuê mới hài lòng...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>